

Kız ve Kuğu

Jane MEADOW

Kız ve Kuğu

Jane MEADOW

Her hafta sonu Clara kırmızı bez sırt çantasıyla ve ipinde sallanan küçük dürbünüyle göle yürürdü. Sessiz suyu, fısıldayan sazları ve hafif esintiyi severdi. En çok da gölün kıyısında yaşayan kuğu çiftini severdi. Uzun, kıvrık beyaz boyunları ve parlak turuncu gagaları vardı.

Clara devrilmiş bir kütüğün üstüne oturup kuğuları dürbünüyle izledi. Anne kuğu, dört küçük yumurtayı sıcak tutmak için ince dallardan ve sazlardan yapılmış bir yuvada oturuyordu. Baba kuğu yakınlarda süzülüyor, turuncu gagası güneşte parlıyordu. Clara gülümsedi, içi sıcacık ve mutlu oldu. Onları görmek için her hafta sonu geri geldi.

Bir cumartesi Clara, annelerinin kanatlarının altından dışarı bakan dört tüylü gri yavru kuğu gördü. Kısa boyunları ve minik koyu gözleri vardı ve yuvada sallanıyorlardı. 'Merhaba, küçükler!' diye fısıldadı Clara, çok yaklaşmamaya dikkat ederek. Baba kuğu uzun beyaz boynunu uzatıp yolu izledi. Clara kendini gizli, harika bir dünyanın parçası gibi hissetti.

Sonra bazı ziyaretçiler gülüşerek ve kuğuları işaret ederek yoldan aşağı geldiler. Doğruca yuvaya yaklaştılar ve bir adam elini uzattı. Anne kuğu tısladı ve kanatlarını çırpı, yavrular birbirine sokuldu. Clara'nın kalbi hızlı hızlı attı. Kuğular korkmuştu ve bir şey yapması gerektiğini biliyordu.

Clara, sarı yağmurluğu lastik çizmelerinin etrafında hışırdarak görevli kulübesine koştu. İçeride Görevli Maya, kahverengi bir panoya ve dostça bir gülümsemeyle bir masada oturuyordu. Geniş kenarlı ten rengi bir şapkası ve haki gömleğinde yeşil bir omuz armağı vardı. 'Bir kuğu ailesi rahatsız ediliyor,' dedi Clara. 'İnsanlar çok yaklaşıyor.'

Görevli Maya dikkatle dinledi, ela gözleri şefkatliydi. 'Bana söylemen doğru, Clara,' dedi. 'Kuğuların kendilerini güvende hissetmek için alana ihtiyacı var. İnsanlar onları sıkıştırınca korkarlar ve yuvarlarını bırakabilirler.' Clara başını salladı. 'Onlara yardım edebilir miyiz?' diye sordu. Görevli Maya panosunu aldı. 'Hadi dostça tabelalar yapalım,' dedi.

Tabelaları parlak renklerle boyadılar. Clara, mutlu, kıvrık boyunlu bir kuğu resmi çizdi. Görevli Maya yazdı: 'Lütfen yoldan izleyin. Kuğulara dinlenmeleri için alan verin.' Clara büyük bir kalp ekledi. Sonra tabelaları gölün yakınında, yuvadan güvenli bir uzaklıkta yumuşak toprağa çaktılar. Clara işleriyle gurur duydu.

Ertesi hafta sonu Clara bir ailenin yuvaya doğru yürüdüğünü gördü. 'Tabelalara bakın!' diye kibarca seslendi. Aile tabelaları okudu ve durdu. 'Aa, bilmiyorduk,' dedi anne. 'Bize söylediğiniz için teşekkürler.' Yolda kaldılar ve kuğuları uzaktan izlediler. Baba kuğu sakince yüzdü ve yavrular yuvadan dışarı baktı.

Kısa süre sonra göle daha çok ziyaretçi geldi. Tabelaları okudular ve uzak durdular. Bazıları uzun lensli fotoğraf makineleri getirdi, bazıları sadece çimende oturup izledi. Clara anne kuğunun yuvasında rahatladığını ve yavruların etrafında paytak paytak yürüdüğünü gördü. Göl yeniden huzurluydu ve Clara içinde sıcak bir parıltı hissetti.

Görevli Maya uğradı ve Clara'ya beşlik çaktı. 'Tabelaların işe yarıyor,' dedi. 'İnsanların sadece nazık bir hatırlatmaya ihtiyacı varmış.' Clara gülümsedi, aralıklı dişleriyle geniş bir gülümseme oldu bu. 'Kuğular şimdi mutlu görünüyor,' dedi. 'Yaşamaları ve büyümeleri için alanları var.' Görevli Maya başını salladı. 'Hayvanları sevmek işte budur,' dedi.

Clara her hafta sonu gölü ziyaret etmeye devam etti. Yavruların büyüyüp güçlendiğini izledi. Gri tüyleri beyaz tüylere dönüştü ve boyunları anne babaları gibi uzayıp kıvrıldı. Clara küçük bir deftere resimler çizdi ve gördüklerini yazdı. Kendini sabırlı ve gözlemci gerçek bir bilim insanı gibi hissetti.

Bir öğleden sonra Clara bir çocuğun yoldan çıkıp yuvaya doğru gittiğini gördü. 'Dur!' diye seslendi Clara. 'Lütfen yolda kal. Kuğuların alana ihtiyacı var.' Çocuk durdu ve tabelalara baktı. 'Özür dilerim,' dedi. 'Onları görmedim.' Yola geri döndü ve kuğular yeniden sakinleşti. Clara kendini cesur ve yardımcı hissetti.

Görevli Maya, Clara'ya kuğu ailesinin yakında kış için uçup gideceğini söyledi. 'Gelecek bahar geri dönecekler,' dedi. 'Ve tabelaların onları güvende tutmak için hâlâ burada olacak.' Clara biraz üzüldü ama aynı zamanda mutlu oldu. Kuğulara yardım etmişti ve geri döneceklerini biliyordu. Yavrular kanat çırpma alıştırmaları yaparken onlara el salladı.

Bahar gelince Clara göle koştu. Tabelalar hâlâ oradaydı ve kuğular da öyle! Yavrular artık büyümüşü, kar beyazı tüyleri ve turuncu gagaları vardı. Suyun üzerinde zarifçe süzülüyorlardı. Clara yoldan izledi, dürbünü boynundaydı. Yardım ettiği bu huzurlu yerle gurur duydu.

Clara en sevdiği kütüğün üstüne oturup kuğuların yeni bir yuva yapmasını izledi. Diğer ziyaretçiler yolda kaldı, tabelaları okuyup gülümsedi. Göl mutlu seslerle doluydu: ötüşen kuşlar, şıpıldaayan su ve hafifçe gülen çocuklar. Clara, hayvanları sevmenin onlara yaşamaları ve büyümeleri için alan tanımak olduğunu biliyordu. Bu da kalbini dolu dolu hissettiriyordu.

Görevli Maya uğradı ve Clara'nın yanına oturdu. 'Büyük bir fark yarattın,' dedi. 'Kuğular senin sayende güvende.' Clara gülümsedi, koyu kahverengi gözleri parlıyordu. 'Sadece yardım etmek istedim,' dedi. 'Ve şimdi herkes onların keyfini çıkarabilir.' Kuğuları birlikte izlediler, sessiz ve huzurlu. Clara gölü her zaman ziyaret edeceğini biliyordu.